

MICHELLE
MAJOR

Pulma-
hooaeg

Originaali tiitel:
Michelle Major
Wedding Season
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Michelle Major
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R07428423
ISBN 978-9949-87-095-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Minu õele ja kõigile imelistele haridustöötajatele.
Suur tänu selle eest, mida te muudate –
ma hindan teid kõrgelt.

ESIMENE PEATÜKK

Alarm: põgenev pruut. Nähtud Sunnyside'is. Oled sa linnas?

MARIELLA JACOB POBISES ühe vandesõna ja tippis siis kiirelt vastuse hädasõnumile, mille ta sai just oma äripartnerilt Emma Cantrellilt.

Tegelen asjaga.

Ta haaras telefoni ja väljus teise ringi rõivapoesst Teine Võimatus, mida ta pidas Põhja-Carolina väikelinnas Magnolias, kus elas just piisavalt inimesi, et asi huvitavaks teha.

„Ma pean korraaks minema asju ajama,“ hüüdis ta noorele poes töötavale Jasmin Augustine'ile.

„Kas midagi on juhtunud?“ küsis pisike brunett.

„Ei, kõik on korras,“ kinnitas Mariella. Vähemalt plaanis ta anda endast parima selle nimel, et tänaseks planeeritud pulma asjus kõik korda saaks.

Õnneks oli ta tulnud täna tööle mokassiinides, mitte harjumuspäraselt kotsakingades, nii et sai peatänavat mööda linna populaarsesse Sunnyside'i pagariärisse joosta.

Kui keegi oleks öelnud Mariellale kolme aasta eest, kui ta Magnoliasse kolis, et ta jälle otsapidi pulmaärisse astub, oleks ta nad välja naernud. Ja siis neid rusikaga löönud.

Millalgi olid pulmad olnud kogu tema elu. Ta oli teinud karjääri rõivadisainerina, luues kleite kõigile alates kõrgema seltskonna daamidest kuni Hollywoodi superstaarideni, lisaks veel ka mitmetele nii Euroopa kui Aasia kuninglike perede tütardele. Tema populaarsuse tipul maksis üks Belle Vie kleit kuuekohalise summa. Pruudid – ja nende varakad vanemad – olid valmis maksma sellist hinda privileegi eest kanda ühte Mariella loomingut.

Üks tohutult halb otsus, mis oli tehtud pärast poole pudeli kalli viina ja paari klaasitäie punase veini joomist, oli hävitanud kogu Mariella maailma, rääkimata ta südamest.

Ta eelistas oma südamele üldse mitte mõelda.

Mariella mõistis väga hästi, kui irooniline oli see, et nimelt tema kõhklevat pruuti veenma saadeti, kuid ta ei aeglustanud käiku.

Tema elu oli nüüd muutunud ja väga paljud nendest muudatustest sobisid talle suurepäraselt. Olulisim erinevus oli see, et Magnolias olid Mariellal tõelised sõbrad, kõige lähedasemad neist tema kaks äripartnerit Aasalille võõrastemajas: Emma ja Angi Guilardi.

Võõrastemaja muutmine üheks ihatumaks pulmapeosihk kohaks Põhja-Carolinas ei pruukinud ühtida Emma esialgse ärivisiooniga, kuid tänu ühele väga kõrgeklassilisele üritusele, mille naised kolmekesi möödunud aastal korraldasid, oli Aasalille võõrastemaja kiiresti nimelt sellist kuulsust kogumas. Mariella mõistis teistest paremini hea maine väärtust ja teadis, et kui kuskilt pidanuks kõlama hakkama, et üks nende pruutidest enne altarini jõudmist minema jooksis, kahjustaks see nende mainet väga.

Mariella tõmbas mitu korda sügavalt hinge ja sisenes siis rõõmsameelsesesse pagariärisse, rahulik naeratus näol.

Sunnyside'i pikaajaline omanik Mary Ellen vaatas talle leti tagant otsa ja osutas peaga ühe kohvikulaua poole.

Justkui Mariellale oleks saanud jääda nähtamatuks sõõrikuhunnikut sisse ahmiv naine, seljas juveelidega kaetud keeruka korseti ja naeruväärselt pika seelikusabaga uhke pruutkleit.

Mariella lähenes aeglaselt lauale ja üritas mitte nägu krimpsutada, kui nägi maasikamoosi naise lõualt talle otse sülle kukkumas. Valge pulmakleit ja moos ei olnud kuigi hea kooslus.

„Tere!“ ütles Mariella ja istus naise vastu toolile. „Suzette, eks?“

Pruudi rohelised silmad tõmbusid kissi. „Sa oled võõraste-majast.“

„Jah, Mariella. Me kohtusime dekoratsioonide asjus. Puuoktest lauakaunistused olid minu mõte.“

„Need on väga kenad.“ Pruudi endiselt täiusliku meigi põhjal võis järeldada, et too oli seni kuivade silmadega pääsenud, kuid nüüd nuhutas ta ninaga. „Mulle meeldivad eriti need tillukesed tulukesed nende ümber. Kui James mind kosis, olime Raleigh's ühe oma lemmikrestorani rõdul ja neil olid seal sarnased tulukesed. See pidi aitama meil meenutada, mis me kõik läbi oleme teinud. Ja nüüd...“

„Nüüd oled omadega pagariärisse jõudnud.“ Mariella sirutas käe ja võttis naise värskelt maniküüritud sõrmede vahelt hambajälgedega sõõriku. „Sa jõuad neid tulukesi veel nautida.“

Pruut Suzette vangutas pead. „Ma ei saa tagasi minna.“ Ta nägi välja õnnetu ja haletsusväärne, mis oli Mariella hinnangul parem kui vihane ja kibestunud. Kui ta ise kolmekaraadise kihlasõrmuse vastu oma petva kihlatu pead oli visanud, tundis ta ainult tulist viha. Südamevalu oli järgnenud hiljem, koos korraliku annuse häbiga.

„Aga miks? Ma nägin sind koos peigmehega. Emma on viimasel ajal väga palju pulmi korraldanud, kuid teie kaks jäite eredalt

meelde. Ma olen väga paljusid pruutpaare kohanud ja mõistan hästi, kellest asja saab ja kellest mitte. Ma uskusin teisse.“

Naine naeratas õnnetult. „Mina ka,“ nõustus ta. „James on suurepärase mees. Mul on väga vedanud. Seepärast ma temaga abielluda ei saagi.“

„Kas võib olla, et need süsivesikud su mõtlemist häirivad?“ Mariella võttis laualt salvrätiku ja tupsutas sellega Suzette'i tuhk-suhkruga ääristatud suud. „Ma mõistan pruuti, kes seepärast enne pulma minema tõmbab, et ta tulevane mölakaks osutub, kuid kui tegemist on suurepärase mehega...“

„Mölakas olen siin mina. Ma pole teda väärt. Ma pole väärt sellist õnne.“

„Miks sa ometi seda arvad, kullake?“ Mariella telefon vibree- ris, kuid ta ei teinud sellest välja. Silmanurgast nägi ta pagariäri akna taga Emmat. Aasalille võõrastemaja ei olnud kesklinnast kuigi kaugel. Mariella vangutas Emmale peaaegu märkamatult pead. Pruut pidi talle kõigepealt veel midagi ütlema. Kui Emma nüüd sisse tormab, võib Suzette end jälle sulgeda ja jooksu pista enne, kui nad olukorra lahendada suudavad.

Jällegi pidi Mariella mõtlema tõsiasjale, et tema oli nimelt see, kes pingutas pulma toimumise, mitte selle takistamise nimel.

Suzette'i suu tõmbus kriipsuks. „On midagi, mida James minu kohta ei tea. Minu mineviku kohta.“

„Ma nägin, mis pilguga see mees sind vaatab. Ma ei suuda uskuda, et on midagi, mida sa talle reeta saad, mis midagi teie vahel muudaks.“

„Ma pole see, kelleks ta mind peab.“

Mariella oli oma elu jooksul juba nii mõndagi kuulnud, kuid see siin võis tema jaoks liig olla. Siis mõtles ta nii Emmale kui Angile. Viimane oli võõrastemaja nimel ja sealsete ürituste toitlus- tamiseks loobunud pererestoranis töötamise kindlustundest.

Mõlemale naisele – nii Emmale kui Angile – tähendas iga korraldatav üritus tohutult palju. Mariella ei saanud sõpru alt vedada. Ta oli oma elus seda juba piisavalt palju kordi teinud.

„Oled sa spioon? Või sarimõrvar? Sest ma mõistan, kuidas midagi sellist kellegi arvamust sinust muuta võiks.“

„Ma olen adopteeritud,“ sosistas Suzette, justkui jagaks ta temaga saladust, mis on kordades hullem kui inimkehade osad sügavkülmutus.

Mariella süda tuksus tuntavalt, kuid ta meenutas endale, et praegu on oluline vaid rahutu pruudi ja mitte tema enda kahetsusväärne minevik. „Kas su bioloogiline isa on sarimõrvar?“ küsis ta vaikselt.

Suzette turtsatas nalja tundmata naerda. „Ma ei tunne oma bioloogilist isa ja emaga olen vaid korra kohtunud. Pärast Jamesiga kihlumist üritasin neid üles leida. Ta peab teadma, kust ma pärit olen. Ma tahtsin seda ka ise teada.“

„Mis juhtus?“ Mariella süda hakkas häirivalt kiiresti lööma. „Mida sa teada said?“

„Isa kohta mitte midagi. Kuid leidsin naise, kes mu sünnitas. Ma keeldun teda oma emaks nimetamast, sest ta ei taha isegi nüüd minuga midagi pistmist teha. Ta ei olnud nõus minuga isegi rääkima.“

„Mul on väga kahju.“

Suzette noogutas värisedes. „Ma ei suutnud sellest Jamesile rääkida. Mida ta minust nii küll arvama peaks? Miks peaks tema tahtma olla naisega, keda ta vanemad isegi pärast kahtekümnet seitset aastat ei taha?“

„Sinu sünniema tegudel pole sinuga mitte midagi pistmist.“ Mariellal oli neid sõnu väga lihtne täiesti veendunult öelda. „Ma kohtusin sinu vanematega, kui võõrastemaja vaatamas käisite. Su emal oli sinu õnne üle nii hea meel. Sul on pere, kes sind väga armastab. Sul on kihlatu, kes sind armastab.“

„Ma pole seda armastust väärt. Kui ta vaid teaks...“

„See ei muuda mitte midagi.“

Mariella vaatas üles, sest põgenev pruut ahhetas valjusti. Laua kõrval seisis mustas smokingis valge ehisvööga peigmees.

„Suzie-Q, maailmas pole olemas midagi, mis paneks mind sind vähema armastama. Isegi mitte see, et sa meie pulmast minema jooksed.“

Suzette nuuksatas nõrgalt. „Ma teen seda sinu heaks. Sa peaksid olema kellegi imelisega.“

„Ma olengi.“

Mariella vaatas ringi ja mõistis, et kõik kohvikus vaatasid neid. Kuid James ei näinud kedagi peale Suzette'i.

Mees laskus naise ette ühele põlvele. „Sa oled minu elu armastus. Sa oled naine, kelle kõrval ma vananeda soovin. Ma tahan, et sa oleksid asjast mulle varem rääkinud, sest see oli sulle oluline, kuid see ei muuda midagi. Ma armastan sind nii, nagu sa oled. Ma armastan sind. Mind ei huvita, mis minevikus on juhtunud. Palun ära anna meie tuleviku suhtes alla.“

Mariella ei olnud nutja, kuid isegi tema pidi silmanurka kuivatama, kui Suzette'i oma armastatu käte vahele viskumas nägi.

„Anna andeks, et ma sulle varem ei öelnud. Mul on nii kahju, et mul meisse rohkem usku ei olnud. Pärast seda, kui ta mu teist korda hülgas, tundsin end lihtsalt nii väärtusetuna.“

„See naine pole sind oma ellu ära teeninud, kullake. Sinu tegelikud vanemad ootavad võõrastemajas koos meie ülejäänud pere ja sõpradega. Me armastame sind. Mina armastan.“

Emma tuli neile lähemale ja noogutas talle tänulikult.

„Mulle tundub, et see armulugu on nüüd väärinud ühe tõeliselt muinasjutulise lõpu nimelt kõige imelisema pulma ja vastuõtu näol, mida üldse võimalik ette kujutada. Kas läheme Aasaliile võõrastemajja tagasi?“

Suzette naeratas, kuid tõmbas siis oma kleiti vaadates näo krimpsu. „Ma olen selle rikkunud!“ ütles ta ninaga nuhutades.

Mariella tõusis. „Ma saan selle korda teha.“ Ta sidus lahti pruudi vöö ümber oleva tüllist kangariba, moodustas sellest suure lehvi ja kattis siis sellega moosipleki. „Sa näed imeline välja. Täiuslikumat pruuti pole kunagi nähtudki.“

Ta ei pööranud tähelepanu pruudi kergelt laiali läinud meigile või tuhksuhkrule, mis ikka veel tema lõual näha oli. Emma tegeleb sellega. Mary Ellen alustas aplausi, millega liitusid kohe kõik kohvikukülalised.